

til eget Brug alene, ere unddragne Tilshyret, hvorimod de mindre Ejendomme faa Tilshyn, og det tror jeg ikke er heldigt. Jeg tror heller ingen Grund der er til det. Det er i det hele taget en almindelig Anskuelse i Bønderbefolkningen, at efterhaanden som Raarene blive trangere, og Kravene vokse, for at begaa sig i det hele, er der ligesom en Tendens til at give mere og mere Tilshyn, og det er ikke med velvillige Blifke, der ses paa dette Tilshyn; og der er ogsaa den uheldige Egenstabs berøved, at det som Regel er Landmanden, som skal betale Tilshyret. Jeg for min Part tror, at det vil være uheldigt, om dette Ting skulde ville lade det gaa over paa Dyrslagerne; tværtimod, hverken Dyrslagerne eller den almindelige Befolkning vilde tjene ved, at man indfører den Slags Bestemmelser. Jeg vil altsaa tilraade, at vi vedtage Vædringsforslaget under Nr. 31.

Lüttichau: Jeg skal ikke indlade mig paa at imødegaa den ærede sidste Taler (Sloth), i det mindste vil jeg afvente, hvad den ærede Ordfører (Dusen) har at bemærke til de af ham fremsatte Vædringsforslag. Udvalget staar i denne Sag i væsentlige Punkter eller i de fleste Punkter enigt. Der er endnu kun, naar man ikke vil tale om Smaating, Erstatningsspørgsmaalet, der ligger et Mindretal og Udvalget i sin Helhed imellem. Jeg skal tillade mig at fremkomme med nogle Ytringer i Anledning af de Vædringsforslag, der vedrøre Erstatningen. Der er under Nr. 13 fremsat et Vædringsforslag, der gaar ud paa at ændre den Erstatning, der er foreslaaet i Lovforslaget med Hensyn til Nedslagningen af Dyr. Naar saaledes Nedslagningen af Dyr finder Sted, er der i Lovforslagets § 8 i 6te Stykke med Slutningen foreslaaet en Erstatning af $\frac{2}{3}$ af Dyrets Værdi. I saa Henseende skal det bemærkes, at dette Forslag om at yde $\frac{2}{3}$ allerede er et Fremskridt fra det nuværende Standpunkt, som Lovet af 29de December 1857, der jo er gældende den Dag i Dag, hæveder. Efter dette skal der nemlig kun ydes halv Erstatning for Heste og $\frac{2}{3}$ Erstatning for Kvæg. Nu er det altsaa et Fremskridt, naar der foreslaaes $\frac{2}{3}$ for begge disse Dyrearter. Det Mindretal, hvortil jeg hører, agter at blive staaende ved det, som saaledes er foreslaaet i Lovforslaget, og har

ikke kunnet gaa med til at forhøje Erstatningen til $\frac{4}{5}$, som Flertallet i Udvalget vil. Det er jo ganske vist en Skønssag, hvad der i saa Henseende er det rigtige Forhold, om man skal gaa til den ene Brof eller til den anden. Det er altsaa allerede anerkendt af Udvalgets Flertal, at man ikke i dette Punkt skal forlange fuld Erstatning; i denne Indrømmelse ligger der maatte allerede, at man gaar ud fra, at ved saadanne Erstatningers Bestemmelse er det overordentlig vanskeligt at finde den rigtige Sum, det rigtige Beløb, og idet Takstationsmændene stræbe saa vidt muligt at finde det rigtige Beløb, ville de, for ikke at fornærme Ejeren, gerne være tilbøjelige til at gaa, saa vidt de bare kunne, gaa saa vidt, de kunne forsvare for deres Samvittighed. Naar det er Tilfældet, vil Resultatet blive, som det ogsaa i det daglige Liv har vist sig at være, at man kommer meget højt med disse Erstatninger. Ejerne ere i Reglen overordentlig vel tilfredse, og jeg tør nok udtale, at de hovedsagelig have været tilfredse ogsaa hidtil med, hvad der er ydet, nemlig for Heste Halvdelen og for Kvæg $\frac{2}{3}$ af Dyrets Værdi. Naar man altsaa nu gaar til $\frac{2}{3}$ over hele Linien, saaledes som Lovforslaget, tror jeg, man i det væsentlige kan være tilfreds. Principielt kunde der ikke stiges noget imod ogsaa at gaa til de $\frac{4}{5}$, thi det er som sagt kun et Skøn, man gaar ud fra, men jeg finder ikke mindste Anledning til at anbefale, at man skal gaa højere end til de $\frac{2}{3}$, idet jeg altsaa bygger paa, at den Tilstand, som derpaa staves, er fuldtud tilfredsstillende for Ejeren, der ikke vil komme til at lide noget Tab paa dette Omraade. Noget vanskeligere stiller Sagen sig med Hensyn til den anden Erstatning, som der ogsaa er Tale om i samme Paragraf i Lovforslaget, altsaa i § 8 i Slutningen. Den drejer sig om Fordelingen af den Erstatning, der ydes, om Fordelingen mellem Statskassen og Kommunerne af den Erstatning, der ydes for Nedslagningen, og de Udgifter, der overhovedet ere paadragne ved de foreliggende Tilfælde. Med Hensyn til denne Erstatnings Fordeling har det nemlig været Lovforslagets Tante, at der skulde finde en Fordeling Sted mellem Statskassen og Kommunerne eller Amtsrepartitionsskatten, og hvad dertil svarer. Udvalgets Flertal har ikke fundet sig tilfreds med den Deling, her er foreslaaet, nemlig